

Boštjan M. Zupančič

REVOLUCIJA

Zdaj, prijatelji, ni več časa za liriko!
Ugrezamo se v nevidnem močvirju
Queteletovih velikih števil.
Celo preroki ne napovedujejo več
s prostim očesom vidnih brezen,
v katerih temo padamo, padamo, padamo...
Med dvema ogledaloma so skopnela vaša varna otroštva.

Kaj torej?
Kako pred plitvo mondenostjo rešiti zgodovino prihodnosti?

Med padanjem skozi brezna si oglejte solitrne stalagmite!
Iz strahu pred prazno prihodnostjo
se je v stebre strdila sol zemlje
brez volje do moči.

A iz česa boste zdaj postavili barikade vi,
ki bi jurišali na abstraktne Bastilje,
če pa ste ujeti v lastnih
iz nevednosti nevidnih ječah?

Kdaj se je že izplaknila vsebina iz vsega,
kar ste imeli za trdno,
ugaša staccatto ritem institucij,
granit polzi kot hladni pot po čelu civilizacije.

Ki bi vas osvobodila resnica,
je ni v delih,
katerih vsota je le del statistične resnice o Celoti.
Komur se ne sestavi v glavi,
mu preostane samo še kemična brizgalna.

Pozno v noč naj gore luči v vaših kabinetih
in svit naj vam bo svet!
Pripravite tudi svoje sinove!
Ko bo Bastilja spet vidna,
boste zmetali svoje granitne kocke
in spet bo slišen švist giljotin.

10. 10. 1997